

מורים רגזאן בהלוויית אשתו
"אין צדק"

מאות אנשים מירושלים ומכל האי רץ, נשים לבושות באלגנטיות, באו ללוות אותה.
בין הנשים בלטה חנה ג'נחו מרי מאללה שכאה עם בנה חליל ובתה ויי ויאן. חנה היתה לבושה באופן אלגנטי, בשחור-לבן, הרכיבה מישקפיים כהים ומיררה בככי. בהלווייה היו רני אנגל וגירעון פת, ניצה ואליהו בן-אלישר, אביבה ותרזה מוסיוף, חווה ודויד די גואל ורבים אחרים.

שניים שלא התייצבו להלווייה היו ראשי-עיריית ירושלים טרי קולק, שבי אותו הנוקב נקבע לו יום צילומים באולפני הרצליה, לרגל יום הולדתו ה-76; ושר החינוך והתרבות, יצחק נבון, שהוא יריד המישפחה ושעבר בבוקר ההלווייה ניתוח להוצאת כיס המרה בבית החולים הדסה.

גוגה נקברה בבית-הקברות בקריית שאול בחלקה הבבלית. זו חלקה שאי סור לנטוע בה ירק. בכניסה לחלקה מוצב שלט האומר כי הגדר לחלקה נתרמה על שמו של יגאל רגזאן, בנם של גוגה ומורים שנפטר באורח טראגי והקבור שם.

באותה החלקה קבור גם עבראללה, אביו של מורים. כשהכיר עבראללה את גוגה, היא כלייך מצאה חן בעיניו, שהוא מייד הוריד מידו טבעת בעלת יהלום-ענק, שהיתה סימלורה-מיסחרי, והעניק אותה לכלתו החדשה.

על גוגה יש בירושלים סיפורים רבים. למשל: לגוגה היה שיגעון; היא היתה באה מעבודה, נכנסת לאמבטיה וזורקת לתוך האמבטיה תפוזים. היא אהבה את הריח שלהם. כשהיתה יוצאת מן האמבטיה, היתה אוכלת את התפוזים. היא אהבה לאכול תפוזים פושרים.

אורית, הבת הקטנה של גוגה ומרי ריס, דומה לאמה רמיון מפתיע. היא עומדת להתחתן באוגוסט הקרוב עם חברה מזה שנה, יואב שלוש. גוגה מאוד התרגשה כשהודיעה לה אורית על כך.

אורית, גרושה ואם לילדה בת 6, עזרה לאמה במישרדה-הנסיעות. עכשו הודיע לה אביה כי היא תצטרך לקחת את העניינים לירידים, ולהיכנס לנע-ליים של גוגה.

אורית: "אבל הנעליים של אמא כל-כך גדולות!"
שולמית יריב ■

קולק. היא אמרה לי שזה לא עניין מיפלגתי, שטדי טוב לעיר. לא כפיתי עליה שום דבר. זה בית חופשי.

תפוזים באמבטיה

היה לה לב נקי, אין לב יותר נקי משלה. לא היה חורש שלא היתה עוורת, מארגנת, מתרועעת לכל מיני צדקות. אנשים היו באים אליי ומבקשים ממני שאבקש ממנה עזרה. מילה שלה היתה מילה.
היא התלבשה נהדר, היה לה טעם יוצא-מן-הכלל. אני בניתי את הבית, אי כל פריט, כל תמונה וכל צמח היא דאגה לבחור ולהניח במקומו.
כשהייתי נוסע איתה לחוץ-לארץ, היא היתה יושבת, מוציאה ספרטל-פונים ענקי פרטי של אוסף ידידים בכל

חני ג'נחו בהלווייה
בחלוק תחרה ירוק

להתנהג בחכמה. היא היתה יושבת כמי שך שעות מבלי לאכול, ומחכה שאחי זור הביתה מהעבודה, לפעמים עד ה-5 בערב.
אבא שלי נתן לנו בית, שהחזר לו ב-1947 עליידי הבריטים. זה היה בית בשכונת רחביה, לשעבר ביתו של המ' חנך רויד ילון, את הבית הזה, כמו בתים רבים אחרים בשכונה, החרימו הבריטים. לימים, כשעזבו את הארץ, החזירו הבתים לבעליהם.

הבית היה ענקי, היו בו 11 חדרים. אחד החדרים היה כלייך גדול, שבמשך תקופה מסויימת שימש אכסניה לבית-הכנסת השכונתי.
גוגה ררשה דירה של שני חדרים בלבד. אחרי מריבות, הסכימה לשלוח שם.
מאוחר יותר בניתי בית ברחוב פרץ סמולנסקי, ברחוב שבו עומד כיום בית

גוגה בת 50
בריחה מבית החולים

גוגה בת 18
אהבה בדרך ליריחו

בת אורית בהלוויית אמה
הנעליים של אמא כלייך גדולות!

אוכל את עצמו עד היום שלא בא לכי דוק אותה. היא אמרה לו שאין צורך, ובדקה לבדה את הדופק שלה. היא בטח לא אמרה לו את האמת, כי היא לא רצתה ללכת לבית-החולים.
לפני שנה, כשאושפזה, היא ברחה מבית-החולים אחרי חצי יום.
מאחר שכל אחר משנינו אוהב תוכי נית-טלוויזיה אחרת, ואני גם לא אוהב את מיווגיה-אוויר, הלכתי באותו הערב לישון בחדר-השינה. גוגה נשארה בחדר-הטלוויזיה, כשמסביבה הנכדים ש' כלייך אהבה.

בשעה 7 בבוקר קמתי והתלבשתי. כשראיתי שגוגה איננה, הייתי בטוח שהיא כבר הלכה, אבל פיתאום ראיתי אותה שוכבת מכורבלת בלי רוח-חיים.

לגוגה היו חיים טובים. היא ניצלה כל רגע מהחיים, יותר מכל אדם אחר שאני מכיר. היא עשתה רק דברים שי אהבה. היא נסעה בכל העולם, אין מי קום שלא ביקרה בו, נסעה פעמיים-שלוש בחודש, 20 פעם בשנה. היא הוציאה את המכסמום מהחיים. כסף לא היה איכפת לה, היא לא עברה בשביל כסף. היא עברה מפני שאהבה את העבודה. כלייך היה חשוב לה שי יהיו מרוצים.

כחודשים האחרונים היא נסעה לי פולין, אחרייך היא נסעה בחג עם מי מישפחה להפלגה ביסיה-תיכון, ואחר כך לבלגיה.
היה לה מעט זמן למישפחה, אבל שישישבת היו קודש. והיא לא היתה יוצאת לשום מקום.
היא הרגה את עצמה כיריים שלה. כל הפעילות המטרופת הזאת. פעם היא הביכה אותי מאוד. הייתי חבר מועצת-עיריית ירושלים ומועמד לקרנציה נוספת מטעם המפלגה הלי ברלית. היא הלכה וחתמה עבור טרי

20 פעם בשנה

מההתחלה לא כלייך שמחתי מי העוכרה שהיא עובדת. היא התחיי לה לקחת את זה כלייך ברצינות והתי אהבה בעבודה. במשך הזמן התחננתי לפנייה שתפסיק לעבוד.

העבודה גרמה לאסון הזה.
ביום הראשון השבוע היא חזרה מי טיסה מבלגיה ב-6 בערב. היא עוד לא פתחה את המיזוודות, וכבר יצאה לערב שאורגן עבור אגודת אנוש ושנערך בשעה 7. חווה הגואל, חברתה הטובה, התחננה לפנייה שלא תצא. שלא כהרי גלה, אמרה גוגה באותו הערב שהיא עייפה, וביקשה שיעזרו לה.
כשחזרה מהאירוע מאוחר באותו ער, רב, עוד עמדה לפרוק את המיזוודות. גוגה שהיתה רגילה לקום ב-5 בבוקר, ולשנות את הקפה ב-6 ולהתייצב בי משרד ב-6 וחצי, לא יצאה למחרת בי בוקר לעבודה.
אורית, הבת שלנו, צילצלה לפרופ' סור אליעזר ("גניורי") רחמילביץ מהד-סה. והוא דיבר עם גוגה בטלפון. הוא